

Către

Curtea de Apel București

Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal

Domnule Președinte,

Subsemnații, identificați mai jos în tabelul „**Listă reclamanți**”, reprezentați de SCA Piperea & Asociații, prin av. Gheorghe Piperea, cu domiciliul procesual ales la sediul SCA Piperea & Asociații – Splaiul Unirii nr. 223, etaj 3, sector 3, București, unde solicităm comunicarea tuturor actelor de procedură,

.....

în contradictoriu cu

- 1) **Guvernul României**, cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1,
- 2) **Ministerul Finanțelor Publice**, cu sediul în București str. Apolodor nr. 17, sector 5,
- și
- 3) **Agencia Națională de Administrare Fiscală**, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sector 5,

în temeiul Legii nr. 554/2004,

formulăm prezenta

ACȚIUNE ÎN ANULARE

Prin care solicităm instanței anularea următoarelor acte administrative:

- a) **Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**
- b) **Caseta E ”Date privind vectorul fiscal” rândul 1 ”Taxa pe valoarea adăugată” din ”Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2”, din Anexa 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor**

împreună cu

lit. E ”Date privind vectorul fiscal” rândul 1 ”Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de

mențiuni pentru persoane fizice române din Anexa 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor

- c) **Ordinul nr. 1786/2010 al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii de modificare, din oficiu, a vectorului fiscal cu privire la TVA, precum și a modelului și conținutului unor formulare, sub aspectul incidenței acestuia asupra persoanelor care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală din desfășurarea de activități în mod dependent sau fără a avea calitatea de prestatori de servicii**

De asemenea, vă rugăm să dispuneți obligarea pârâtelor la cheltuieli de judecată.

În fapt,

Subsemnații suntem persoane care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală și cărora le sunt încălcate drepturile de a nu deveni persoane impozabile și de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA.

ANAF-ul a început o amplă campanie de înregistrare din oficiu în scopuri de TVA a persoanelor care obțin venituri din drepturi de proprietate intelectuală.

Astfel, subsemnații, am fost supuși unor inspecții fiscale sau urmează să fim supuși unor inspecții fiscale, prin care ANAF-ul, verificând contractele de cesiune de drepturi de autor realizate, impune TVA acestei activități.

Consortiul procesual s-a format pentru a semnală și a opri abuzul grav pe care îl fac organele fiscale în materia drepturilor de autor, prin impunerea taxei pe valoare adăugată muncii de creație intelectuală.

Interpretarea eronată a unor texte legale ambigue afectează sute de scriitori, artiști, arhitecți, jurnaliști, precum și reprezentanți ai altor categorii socio-profesionale care au obținut venituri în schimbul activității lor de creație.

Demersul ANAF este ilegal, întrucât contravine dreptului Uniunii Europene și jurisprudenței CEDO, potrivit cărora acordarea dreptului de exploatare a unui drept de proprietate intelectuală de către autor angajatorului său nu este un contract de prestări de servicii, ci un contract de realizare a operei.

Aspecte preliminare

Cesiunea de drepturi de autor, concept fundamental, pentru soluționarea prezentei cereri, nu reprezintă nici o vânzare de mărfuri, nici o prestare de servicii, ci o operațiune juridică distinctă de oricare dintre acestea.

- a) Autorul-cedentul dreptului de autor – își asumă o abstențiune, adică o obligație de a se abține de la acte și fapte care ar fi de natură să stânjenească exploatarea operei de către cesionar. Pentru aceste motive, cesiunea de drepturi de autor nu se asimilează cu vânzarea.
- b) De asemenea, cesiunea drepturilor de autor nu se asimilează nici cu prestarea de servicii întrucât nu presupune o activitate desfășurată în favoarea beneficiarului.

Chiar dacă din perspectiva reglementărilor fiscale aplicabile în materie de TVA, cesiunea de drepturi de autor este considerată o prestare de servicii, trebuie observat faptul că o persoană care realizează venituri din cesiunea de drepturi de autor nu devine, automat, persoană impozabilă în scopuri de TVA. La condiția menționată, Codul fiscal adaugă încă două cerințe, respectiv:

1) Caracterul economic și de continuitate al operațiunii

2) Efectuarea operațiunii de o manieră independentă

Caracterul economic și de continuitate implică existența unei regularități specifice unei afaceri și asumarea riscului de a câștiga sau de a pierde. Codul fiscal reglementează deci existența calității de persoană impozabilă în scopuri de TVA exclusiv pentru profesioniști. În același scop, trebuie menționat faptul că autorul care își cedează creația artistică, jurnalistică, științifică etc. nu desfășoară prin această cesiune o activitate economică și chiar dacă încasează periodic sume de bani din cesiunea de drepturi de autor nu face din această încasare periodică o activitate continuă întrucât el, de fapt, își asumă obligația de abstențiune, adică de a nu împiedica exploatarea și valorificarea de către cesionar a operei. Cel ce face o afacere din valorificarea operei este, de fapt, cesionarul.

Referitor la maniera independentă, trebuie observat faptul că cesiunea de drepturi de autor poate fi fundamentată și pe o relație de dependență, similară celei create între angajat și angajator.

În drept

Potrivit art. 1, 2, 8, 11 din Legea nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ normativ se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare revocarea în tot sau în parte a actului, formulând o plângere prealabilă.

Din dispozițiile legale menționate rezultă că promovarea acțiunii în contencios administrativ impune îndeplinirea următoarelor condiții:

1. actul atacat să fie un act administrativ (individual sau normativ)
2. actul atacat să emane de la o autoritate publică
3. actul atacat să producă o vătămare a unui drept sau interes legitim al reclamantului / reclamantilor
4. cu privire la actul atacat să se fi parcurs procedura prealabilă prevăzută de lege.

a) **Cu privire la Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

- a. 1) Subsemnații considerăm că **hotărârile de guvern sunt acte administrative normative**, în sensul Legii nr. 554/2004. Acestea sunt emise, potrivit Constituției (art. 107) și Legii nr. 90/2001 (art. 11 lit. c)), în vederea executării legilor.

a. 2) Subsemnații considerăm că **Guvernul este o autoritate publică**, în sensul Legii nr. 554/2004, având în vedere Constituția (Cap. III "Guvernul" face parte din Titlul 1 "Autoritățile publice") și Legea nr. 90/2001 (art. 1).

a. 3) Subsemnații considerăm că actul **atacat ne produce o vătămare a unui drept sau interes legitim**

Din normele metodologice mai sus menționate, rezultă faptul că "în sensul art. 127 alin. (3) din Codul fiscal, se consideră că nu acționează de o manieră independentă persoana care desfășoară o activitate dependentă potrivit art. 7 din Codul fiscal". Scopul acestor dispoziții legale este acela de a reglementa punerea în aplicare a art. 127 din Codul fiscal, adică de a concretiza sfera persoanelor care nu acționează în mod independent, din perspectiva regimului juridic al taxei pe valoare adăugată (TVA). Normele metodologice mai sus indicate nu reglementează însă direct sfera persoanelor care nu acționează în mod independent din perspectiva regimului juridic al TVA, ci prin norme de trimitere.

Astfel, pentru a determina dacă o activitate este desfășurată în mod dependent sau independent din perspectiva reglementării în materie de TVA trebuie făcută aplicarea art. 7 din Codul fiscal. Acest articol și normele sale metodologice prevăd care sunt criteriile a căror îndeplinire face ca desfășurarea unei activități să fie calificată drept dependentă. În plus însă din aceleași prevederi legale rezultă faptul că activitățile din care se obțin venituri din drepturi de autor nu pot fi calificate drept activități dependente¹.

In consecință, având în vedere că:

(1) pentru a stabili dacă o activitate este desfășurată în mod dependent sau independent, din perspectiva regimului juridic al TVA-ului trebuie să se facă apel la prevederile art. 7 din Codul fiscal, iar

(2) acest articol statuează că activitățile din care se obțin venituri din drepturi de autor nu pot fi calificate drept activități dependente,

se impune concluzia că potrivit Normelor metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal o activitate din care se obțin venituri din drepturi de autor este întotdeauna o activitate desfășurată în mod independent. ("concluzia 1")

Concluzia 1 ridică însă o problemă de legalitate a Normelor metodologice, prin raportare la prevederile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoare adăugată, directivă pe care Codul fiscal o transpune.

Fiind adoptate prin hotărâre a guvernului, Normele metodologice ale Codului fiscal constituie acte normative care, potrivit Constituției și Legii nr. 90/2001, sunt date în vederea organizării executării legilor. Normele metodologice ale Codului fiscal trebuie deci astfel concepute încât prin intermediul lor să se realizeze exclusiv o concretizare a modului de aplicare a dispozițiilor Codului fiscal (Legea nr. 571/2003), fără a se aduce atingere cu nimic sferei de reglementare a Codului fiscal. În măsura în care prin normele metodologice se aduce atingere Codului fiscal, funcția de a pune în executare legea nu mai este îndeplinită, iar normele metodologice devin nelegale.

---

¹ "Norme metodologice:

1. O activitate poate fi reconsiderată, potrivit criteriilor prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal, ca activitate dependentă, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia.

Activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal."

În concret, Normele metodologice ale Codului fiscal nu își respectă rolul stabilit de Constituție și Legea nr. 90/2001, aducând atingere Legii nr. 571/2003, așa cum rezultă din următoarele:

I) Codul fiscal² și Directiva 2006/112/CE³ prevăd faptul că nu acționează de o manieră independentă din perspectiva TVA două categorii de persoane:

- a) persoanele care desfășoară activitatea în temeiul unui contract de muncă, respectiv
- b) persoanele care desfășoară activitatea în temeiul unui alt contract, care însă creează raporturi juridice similare celor derivând dintr-un contract de muncă

Rezultă deci că dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, nu exclud din sfera lor de aplicare nici o activitate economică. Astfel, la nivel general și abstract, din perspectiva TVA, desfășurarea oricărei activități economice are vocația de a fi realizată de o manieră dependentă sau independentă, după cum raporturile juridice create între cel ce desfășoară activitatea și cel care beneficiază de ea sunt sau nu similare celor derivând dintr-un contract de muncă.

II) Normele metodologice ale art. 127 din Codul fiscal reglementează însă (așa cum rezultă din Concluzia 1) faptul că activitățile care generează venituri din drepturi de autor nu pot fi niciodată calificate ca fiind activități dependente

III) Normele metodologice ale art. 127 din Codul fiscal fac trimitere, pentru a configura sfera persoanelor care desfășoară activități în mod dependent, la dispozițiile art. 7 din Codul fiscal. Rezultă deci că prin normele metodologice menționate se ajunge ca sensul noțiunii de "activitate desfășurată în mod dependent" din Titlul VI "Taxa pe valoare adăugată" să fie definit, în concret, prin art. 7 din Codul fiscal. Situația intră în conflict chiar cu prevederile art. 7, care statuează faptul că definițiile date unor termeni/expresii din Codul fiscal nu se aplică și titlului VI "Taxa pe valoare adăugată".

În acest context trebuie subliniat faptul că, din perspectiva Codului fiscal, noțiunile "desfășurare de activități economice în mod dependent", respectiv "desfășurare de activități economice în mod independent" sunt configurate ca instituții autonome. Pe de o parte, acestea au semnificația din art. 7 al Codului fiscal. Aceasta se aplică, în întregul Cod fiscal, mai puțin în materie de TVA⁴. O aplicație a binomului "dependent/independent", așa cum este reglementat prin art. 7 din Codul fiscal, se regăsește pe planul calificării veniturilor obținute de persoanele care desfășoară activități economice, drept venituri din salarii (art. 41 coroborat cu art. 55 și urm. din Codul fiscal) sau venituri din activități independente (art. 41 coroborat cu art. 46 și urm. din Codul fiscal). În acest caz, într-adevăr, legislația fiscală nu permite ca activitățile prin care se obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor să fie considerate ca activități desfășurate în mod dependent. Pe de altă parte, art. 127 din Codul fiscal, stabilește semnificația "desfășurării de activități economice în mod dependent"/"independent" incidente în materia titlului VI, referitor la TVA. În această situație însă, legislația fiscală, în măsura în care ar fi interpretată și aplicată într-un mod conform dreptului UE, ar permite ca activitățile prin care se obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor să fie

² Art. 127 alin. (3) din Codul fiscal: "Nu acționează de o manieră independentă angajații sau oricare alte persoane legate de angajator printr-un contract individual de muncă sau prin orice alte instrumente juridice care creează un raport angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului."

³ Directiva 2006/112/CE: "Articolul 10 Condiția prevăzută la articolul 9 alineatul (1) ca activitatea economică să fie efectuată „în mod independent” exclude de la plata TVA salariații și alte persoane în măsura în care acestea sunt legate de un angajator printr-un contract de muncă sau prin orice alte legături juridice care dau naștere relației angajator-angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea și răspunderea angajatorului."

⁴ Potrivit Codului fiscal: "Art. 7. - (1) În înțelesul prezentului cod, **cu excepția titlului VI**, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

2. activitate dependentă - orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare;

2.1. Orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii: (...)"

considerate ca activități desfășurate în mod dependent și, astfel, să fie excluse se la aplicarea regimului juridic al TVA. Reamintim însă faptul că, prin Codul fiscal, așa cum este redactat în prezent, nu se respectă autonomia celor două instituții, iar activitățile din care se obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor ajung să fie considerate drept activități desfășurate în mod independent, indiferent de situație⁵.

In consecință, având în vedere că:

- (1) potrivit Codului fiscal orice activitate economică poate fi desfășurată, în funcție de circumstanțele concrete, fie în mod dependent, fie în mod independent, iar
- (2) potrivit Normelor metodologice ale Codului fiscal se restrânge sfera de aplicare a Codului fiscal, activitățile care generează venituri din drepturi de autor neputând fi niciodată calificate ca fiind desfășurate în mod dependent, precum și
- (3) faptul că noțiunea de "activitate desfășurată în mod dependent" este definită, în materie de TVA (titlul VI), prin trimitere la art. 7 din Codul fiscal, care prevede expres că definițiile sale vizează întregul Cod fiscal, mai puțin titlul VI,

se impune concluzia că Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal încalcă dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, fiind astfel nelegale. ("concluzia 2")

Concluzia 2 atrage aplicarea, în ceea ce privește Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, a dispozițiilor Legii nr. 554/2004.

Potrivit Legii nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ normativ se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Subsemnații considerăm că suntem persoane vătămate, în sensul Legii nr. 554/2004, obținând venituri din drepturi de autor. Față de această situație de fapt, Normele metodologice ce fac obiectul prezentei acțiuni în anulare ne încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent. Dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA rezultă din art. 127 al Codului fiscal, acesta excluzând din sfera lui de aplicare, între altele, persoanele care obțin venituri din drepturi de autor, acționând în acest scop, în mod dependent. Dreptul de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA rezultă din interpretarea per a contrario a art. 153 al Codului fiscal care supune obligației de înregistrare în scopuri de TVA doar persoanele care obțin venituri acționând în mod independent.

- a. 4) Subsemnații am parcurs **procedura plângerii prealabile** impusă de art. 7 din Legea nr. 554/2004, fără ca autoritatea publică să răspundă în vreun fel acesteia (astfel cum rezultă din anexa 1 la prezenta acțiune)

In consecință, având în vedere că:

- (1) Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal sunt acte administrative normative emise de Guvern, o autoritate publică,
- (2) Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal ne încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA,

⁵ A se vedea paginile 1-2 de mai sus.

(3) Cu privire la Normele metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal a fost parcursă procedura prealabilă impusă de art. 7 din Legea nr. 554/2004,

se impune concluzia că subsemnații suntem titulari ai dreptului de a formula prezenta acțiune în anulare și de a solicita instanței să dispună anularea Normelor metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

b) **Cu privire la Caseta E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din "Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2" din Anexa 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor**

și la lit. E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din Anexa 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor

b. 1) Subsemnații considerăm că **ordinele miniștrilor sunt acte administrative normative**, în sensul Legii nr. 554/2004. Acestea sunt emise, potrivit Legii nr. 24/2000 (art. 77), în vederea executării legii.

b. 2) Subsemnații considerăm că **ministerul finanțelor publice este o autoritate publică**, în sensul Legii nr. 554/2004, având în vedere Constituția (Cap. V, Secțiunea 1 "Administrația publică centrală de specialitate" face parte din Titlul 1 "Autoritățile publice") și HG 34/2009.

b. 3) Subsemnații considerăm că **actul atacat ne produce o vătămare a unui drept sau interes legitim**

Potrivit Instrucțiunilor de completare a formularului (020) din Anexa 2 a Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007⁶, persoanele fizice, altele decât cele care desfășoară activități economice în mod independent, au obligația de a completa Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române, respectiv formularul 020.

O analiză a formularului 020, reglementat prin Anexa 1 a Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 (Caseta E "Date privind vectorul fiscal", rândul 1 "Taxa pe valoare adăugată"), coroborat cu Instrucțiunile sale de completare reglementate prin Anexa 2 a aceluiași ordin (partea introductivă, lit. C și lit. E) arată că, printre altele, formularul este completat în vederea înregistrării în scopuri de TVA. Au obligația de a se înregistra în scopuri de TVA, potrivit formularului 020 și Instrucțiunilor sale de completare, persoanele care îndeplinesc, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) Sunt persoane care au obligația de a completa formularul, deci persoane care desfășoară activități economice în mod dependent (categorie în care sunt integrate expres persoanele care realizează venituri din valorificarea sub orice formă a drepturilor de proprietate intelectuală)

b) Sunt persoane care realizează sau estimează că vor realiza venituri care să depășească plafonul prevăzut în Codul fiscal, respectiv 35.000 Euro.

⁶ "Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române, denumită în continuare declarație, se completează și se depune de către persoanele fizice române, altele decât persoanele fizice române care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere".

În consecință, având în vedere că:

- (1) potrivit formularului 020 și Instrucțiunilor sale de completare acesta se aplică numai persoanelor care desfășoară activități economice în mod dependent
- (2) potrivit formularului 020 și Instrucțiunilor sale de completare acesta se aplică persoanelor care realizează venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală
- (3) potrivit formularului 020 și Instrucțiunilor sale de completare acesta are ca scop, între altele, înregistrarea în scopuri de TVA ori de câte ori plafonul prevăzut de Codul fiscal se realizează sau se estimează a se realiza

se impune concluzia că Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, instituie obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în sarcina persoanelor care, desfășurând o activitate de creație în mod dependent, obțin/estimează că vor obține venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală într-un cuantum de 35.000 EURO. ("concluzia A")

Concluzia A ridică însă o problemă de legalitate a Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, prin raportare la Codul fiscal.

Fiind un ordin al ministrului, Ordinul mai sus menționat este un act normativ, care potrivit Legii nr. 24/2000, este dat în vederea organizării executării legilor. În consecință, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 trebuie să fie astfel conceput încât, prin intermediul lui să se realizeze exclusiv o concretizare a modului de aplicare a dispozițiilor Codului fiscal, cu stricta respectare a prevederilor acestuia din urmă. În măsura în care prin dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 se aduce atingere dispozițiilor Codului fiscal, funcția lui de a pune în executare legea (deci Codul fiscal) nu mai este îndeplinită, iar ordinul devine ilegal.

În concret, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 încalcă dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, așa cum rezultă din următoarele:

În primul rând, dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ridică o problemă de legalitate pe planul acelei caracteristici a persoanelor impozabile în scopuri de TVA, referitoare la modul în care are loc desfășurarea activității (independent/dependent), astfel:

- I) Codul fiscal, prin articolele 127 și 153, reglementează obligația de a se înregistra în scopuri de TVA (dacă și celelalte condiții sunt îndeplinite) doar pentru persoane care desfășoară activități economice în mod independent
- II) Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, așa cum rezultă din partea introductivă a Instrucțiunilor de completare a formularului 020, reglementează înregistrarea în scopuri de TVA a persoanelor care desfășoară activități economice în mod dependent. Ordinul se referă deci la o altă categorie de persoane decât Codul fiscal.

În consecință, având în vedere cele de mai sus (I și II), se impune concluzia că, sub aspectul înregistrării în scopuri de TVA, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 încalcă dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, fiind astfel ilegal. Ilegalitatea nu vizează însă decât acele dispoziții ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 care se referă la înregistrarea în scopuri de TVA, respectiv:

- Casetă E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din "Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2" din Anexa 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 și

- lit. E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din Anexa 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 („concluzia B”)

În al doilea rând, dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ridică o problemă de legalitate pe planul acelei caracteristici a persoanelor impozabile în scopuri de TVA, referitoare la tipul de activitate (activitate economică), astfel:

D) Codul fiscal, interpretat și aplicat din perspectiva Directivei 2006/112/CE, prin art. 127, stabilește faptul că sunt persoane impozabile în scopuri de TVA, acele persoane care desfășoară activități economice. Pentru a fi în prezența unei activități economice din perspectiva TVA-ului, trebuie să se îndeplinească mai multe condiții. Reținând dintre acestea doar condițiile care ar putea viza persoanele care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală, acestea pot fi sistematizate astfel:

a) activitatea să fie o prestare de servicii

b) activitatea să aparțină unei persoane care poate fi calificată drept prestator de servicii.

Referitor la prima condiție – ”activitatea să fie o prestare de servicii” –, Codul fiscal califică ”cesiunea de drepturi de autor”, drept prestare de servicii. Actul normativ atribuie astfel ”prestării de servicii” un sens ce excede înțelesului firesc/obișnuit al noțiunii. Astfel, așa cum a reținut și Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa, pentru a fi în prezența unei prestări de servicii, cel ce realizează prestarea trebuie să efectueze o activitate determinată în schimbul unei remunerații. În cazul cesiunii de drepturi de autor, cedentul nu efectuează pentru cesionar nici o prestație, ci se limitează la a-i permite să exploateze liber dreptul de proprietate intelectuală. De aceea, calificarea drept prestări de servicii a cesiunilor de drepturi de autor constituie și un exemplu de încălcare a normelor de tehnică legislativă. Art. 37 din Legea nr. 24/2000, prevede expres obligația legiuitorului român de a reglementa astfel încât în limbajul normativ aceleași noțiuni să se exprime numai prin aceiași termeni. Obligația de transpunere a Directivei 2006/112/CE nu poate fi reținută ca un argument pentru încălcarea normelor de tehnică legislativă întrucât actul normativ adoptat la nivelul UE ”permitea” și nu ”obliga” statele membre să califice ”cesiunea de drepturi nepatrimoniale” ca fiind o prestare de servicii. Fiecare stat avea deci obligația de a trece prin filtru propriei legislații această normă permisivă din directivă și de a reglementa astfel încât normele juridice să își mențină caracterul previzibil și uniform.

Referitor la a doua condiție – ”activitatea să aparțină unei persoane care poate fi calificată drept prestator de servicii” –, Codul fiscal nu dezvoltă. Din interpretarea acestei condiții rezultă însă că, din perspectiva Codului fiscal, realizarea unei operațiuni de prestare de servicii sau a unor operațiuni ocazionale de prestare de servicii nu ar putea să fie considerată ca suficientă pentru a se aprecia ca îndeplinită. Ceea ce lasă Codul fiscal să se întrevadă, din instituirea acestei condiții ca o condiție distinctă de a ceea ce realizării unei prestări de servicii, este faptul că, pentru a fi în prezența unei activități economice, în materie de TVA, persoana care realizează operațiuni de prestare de servicii trebuie să facă acest lucru în mod obișnuit, de o manieră aptă să conducă la concluzia că aceasta este expresia exercitării unei profesii.

II) Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, așa cum rezultă din coroborarea literelor C și E din Instrucțiunile de completare a formularului 020, reglementează obligația de înregistrare în scopuri de TVA a persoanelor care realizează venituri din valorificarea sub orice formă a drepturilor de proprietate intelectuală. Ordinul impune deci obligația de înregistrare în scopuri de TVA pentru orice persoană care obține venituri din proprietate intelectuală, nefiind reținută și condiția ca obținerea de venituri din proprietate intelectuală să fie rezultatul unei prestări de servicii făcută cu caracter de regularitate. De aceea, ordinul excede sfera de reglementare a Codului fiscal, situație ce constituie un caz de ilegalitate.

În consecință, având în vedere cele de mai sus (I și II), se impune concluzia că, sub aspectul înregistrării în scopuri de TVA, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 încalcă dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, fiind astfel ilegal. Ilegalitatea nu vizează însă decât acele dispoziții ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 care se referă la înregistrarea în scopuri de TVA, respectiv:

- Caseta E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din "Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2" din Anexa 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 și
- lit. E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din Anexa 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 („concluzia C”)

Concluziile B și C atrag aplicarea, în ceea ce privește Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 (caseta E, rândul 1 din Declarația de înregistrare fiscală/Declarației de mențiuni pentru persoane fizice (020), respectiv lit. E din Instrucțiunile de completare a formularului (020)), a dispozițiilor Legii nr. 554/2004.

Potrivit Legii nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ normativ se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Subsemnații considerăm că suntem persoane vătămate, în sensul Legii nr. 554/2004, obținând venituri din drepturi de autor. Această categorie de venituri atrage aplicarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, așa cum rezultă expres din Caseta C "Date privind activitatea desfășurată" rândul 1 "Dreptul de proprietate intelectuală" din "Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2" din Anexa 1, coroborat cu lit. C din Instrucțiunile de completare a formularului (020)), a dispozițiilor Legii nr. 554/2004.

Față de această situație de fapt, **dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ce fac obiectul prezentei acțiuni în anulare ne încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent.** Dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA rezultă din art. 127 al Codului fiscal, acesta excluzând din sfera lui de aplicare, între altele, persoanele care obțin venituri din drepturi de autor, acționând în acest scop, în mod dependent. Dreptul de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA rezultă din interpretarea per a contrario a art. 153 al Codului fiscal care supune obligației de înregistrare în scopuri de TVA doar persoanele care obțin venituri acționând în mod independent.

- b. 4) Subsemnații am parcurs **procedura plângerii prelabile** impuse de art. 7 din Legea nr. 554/2004, fără ca autoritatea publică să răspundă în vreun fel acesteia (astfel cum rezultă din anexa 1 la prezenta acțiune)

In consecință, având în vedere că:

- (1) ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 este act administrativ normativ emis de o autoritate publică
- (2) ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ne încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA
- (3) cu privire la ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 a fost parcursă procedura prealabilă impusă de art. 7 din Legea nr. 554/2004,

se impune concluzia că subsemnații suntem titulari ai dreptului de a formula prezenta acțiune în anulare și de a solicita instanței să dispună anularea următoarelor prevederi legale:

- **Caseta E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din "Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2", din Anexa 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor**

împreună cu

- **lit. E "Date privind vectorul fiscal" rândul 1 "Taxa pe valoarea adăugată" din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din Anexa 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor.**

c) Cu privire la Ordinul nr. 1786/2010 al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii de modificare, din oficiu, a vectorului fiscal cu privire la TVA, precum și a modelului și conținutului unor formulare

- c. 1) Subsemnații considerăm că **ordinele președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală sunt acte administrative normative**, în sensul Legii nr. 554/2004, adoptate în temeiul HG nr. 109/2009.
- c. 2) Subsemnații considerăm că **Agencia Națională de Administrare Fiscală este o autoritate publică**, în sensul Legii nr. 554/2004, având în vedere HG nr. 109/2009.
- c. 3) Subsemnații considerăm că **actul atacat ne produce o vătămare a unui drept sau interes legitim**

Prevederile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010 sunt nelegale pe cale de accesorie.

Astfel, potrivit dispozițiilor sale, procedura de înregistrare din oficiu în scopuri de TVA se aplică atunci când:

- a) sunt îndeplinite condițiile reglementate de Codul fiscal și de Normele sale metodologice referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA.
- b) nu a fost parcursă procedura de înregistrare în scopuri de TVA (la cerere)

În legătură cu prima condiție, aceasta nu are caracter nelegal în sine. Lipsa legalității acesteia este indusă de caracterul nelegal al dispozițiilor legale la care face trimitere. Așa cum am arătat mai sus, Normele metodologice ale Codului fiscal au caracter nelegal, prin raportare la dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat cu respectarea Directivei 2006/112/CE.

În legătură cu a doua condiție, nici aceasta nu are caracter nelegal în sine. Lipsa legalității acesteia este indusă de caracterul nelegal al dispozițiilor pe care se fundamentează. Astfel, pentru parcurgerea procedurii de înregistrare în scopuri de TVA, la cerere, trebuie să fie completat formularul 020 "declarația de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoanele fizice române". Formularul și instrucțiunile sale de aplicare fac obiectul Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007. Așa cum am arătat mai sus, actul normativ are caracter nelegal, încălcând dispozițiile Codului fiscal.

Potrivit Legii nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ normativ se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Subsemnații considerăm că suntem persoane vătămate, în sensul Legii nr. 554/2004, obținând venituri din drepturi de autor. Această categorie de venituri atrage aplicarea procedurii de modificare, din oficiu, a vectorului fiscal cu privire la TVA, precum și a formularelor prevăzute de Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010

Față de această situație de fapt, **dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ce fac obiectul prezentei acțiuni în anulare ne încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent.** Dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA rezultă din art. 127 al Codului fiscal, acesta excluzând din sfera lui de aplicare, între altele, persoanele care obțin venituri din drepturi de autor, acționând în acest scop, în mod dependent. Dreptul de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA rezultă din interpretarea per a contrario a art. 153 al Codului fiscal care supune obligației de înregistrare în scopuri de TVA doar persoanele care obțin venituri acționând în mod independent.

c. 4) Cu privire la **procedura plângerii prelabile** prevăzută de art. 7 din LEgea nr. 554/2004.

Analizând dispozițiile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010, trebuie observat faptul că acestea cuprind, ca regulă, norme de trimitere. Aplicabilitatea actului normativ și a procedurii de înregistrare din oficiu în scopuri de TVA este stabilită prin trimitere la dispozițiile Codului fiscal și astfel, implicit, la normele sale metodologice (a se vedea cap. I și Cap. II din Anexa 1). Tocmai de aceea, subsemnații am apreciat că nelegalitatea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010 nu este o nelegalitate cu titlu principal, ci o nelegalitate accesorie, consecință a absenței legalității normelor la care face trimitere. În concret, absența legalității normelor metodologice ale Codului fiscal se răsfrânge asupra Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010. **Pornind de la această situație, subsemnații apreciem că parcurgerea procedurii plângerii prelabile, la care face referire art. 14 din Legea nr. 554/2004 trebuie realizată cu privire la actul nelegal cu titlu principal și nu cu privire la actul nelegal cu titlu accesoriu.** Aceasta întrucât rațiunea parcurgerii procedurii plângerii prelabile este aceea de a da posibilitatea autorității emitente sau a celei ierarhic superioare să facă aplicarea art. 7 din Legea nr. 554/2004. Altfel spus, formularea plângerii prelabile se realizează pentru a oferi temei juridic autorității emitente sau autorității ierarhic superioare, pentru a anula sau revoca actul administrativ normativ. Privind rațiunea plângerii prelabile prin raportare la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010 se poate observa că aceasta nu se verifică prin raportare la dispozițiile sale, ci doar prin raportare la normele juridice la care face trimitere și care, având caracter nelegal, ar trebui anulate sau revocate. Subsemnații arătăm faptul că am parcurs procedura plângerii prelabile cu privire la HG nr. 44/2004, așa cum rezultă din înscrisurile anexate prezentei cereri (anexa 1 la prezenta acțiune).

In consecință, având în vedere că:

- (1) ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010 este act administrativ normativ emis de o autoritate publică
- (2) ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010 ne încalcă, pe cale de accesorialitate în raport cu normele metodologice ale Codului fiscal și cu Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA
- (3) procedura plângerii prealabile impusă de art. 7 din Legea nr. 554/2004 a fost parcursă în raport cu HG nr. 44/2004 și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 (față de care ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010 se află în raport de accesorialitate)

se impune concluzia că subsemnații suntem titulari ai dreptului de a formula prezenta acțiune în anulare și de a solicita instanței să dispună anularea ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1786/2010

d) Cu referire la toate actele administrative normative ce fac obiectul prezentei cereri

d. 1) Interpretarea legislației fiscale de către organele fiscale este nelegală

Aplicarea de TVA unor contracte care au fost tratate ca fiind nepurtătoare de TVA mai mult de 6 ani de către fiscul român, în condițiile în care textul legal care permitea, cel puțin teoretic, o tratare ca operațiune purtătoare de TVA exista încă din 2004, precum și aplicarea retroactivă de TVA, cu impunerea de penalități, contravine jurisprudenței CEDO.

În Cauzele Sunday Times contra Marii Britanii (Hotărârea din 26 aprilie 1979), respectiv Silver contra Marea Britanie (Hotărârea din 25 martie 1983), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că nu este lege în sensul Convenției (și, deci, este înlăturată de la aplicare, în condițiile art. 20 din Constituție), legea care nu permite cetățeanului să își ordoneze comportamentul în așa fel încât să respecte legea.

De asemenea, nu respectă condițiile încrederii în lege și ale predictibilității aplicării ei de autoritățile care schimbă intempestiv modul în care interpretează și aplică legea, mai ales cea în domeniul fiscal.

De aceea, apreciem că textul Codului fiscal care asimilează cesiunea de drepturi de autor cu prestările de servicii nu este aplicabil, iar comportamentul fiscului român care a decis acum, după 6 ani de aplicare a Codului fiscal, să considere cesiunea de drept de autor drept operațiune purtătoare de TVA și să aplice retroactiv TVA asupra unor contracte și venituri pentru care nu s-au emis facturi purtătoare de TVA (și deci nu au beneficiat de neutralitatea TVA-ului, în sensul compensării TVA-ului deductibil cu cel colectat), nu poate fi temeiul unei soluții fiscale legale.

Codul de procedură fiscală, în titlul referitor la principiile generale de conduită în administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, consacrand principiul bunei-credinței, la art. 12, prevede că: „Relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, **în scopul realizării cerințelor legii**”. Art. 13 prevede că: „Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului **așa cum este exprimată în lege**”.

Din textele legale reiese cu claritate că organele fiscale trebuie să acționeze numai conform legii și cu bună-credință.

„*Noua viziune fiscală*” a însemnat că inspectorii fiscali își atribuie rolul de legiuitor, stabilind unde și în ce condiții poate fi încadrată o persoană ca independentă din punctul de vedere al TVA-ului și recalificând cesiunea de drepturi de autor ca fiind întotdeauna o operațiune de prestare de servicii supusă regimului de TVA.

d. 2) Noua concepție fiscală încalcă principiul securității raporturilor juridice

Controalele fiscale și rezultatele acestora, în aplicarea retroactivă a unor norme ilegale încalcă dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și în practica CEDO, precum și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin prisma atingerii aduse „*principiului securității juridice, care se regăsește în totalitatea articolelor Convenției, constituind unul din elementele fundamentale ale statului de drept*” (CEDO, Hotărârea din 6 decembrie 2007, Beian contra României, & 39).

Este de reținut și faptul că sub aspectul posibilității de cenzurare a legalității unui act juridic sau unei activități, CEDO a reținut că posibilitatea de a anula fără limită de timp o hotărâre judecătorească irevocabilă, reprezintă o încălcare a principiului securității juridice (CEDO, Hotărârea din 28 octombrie 1999 în cauza Brumărescu împotriva României, & 62, în Monitorul Oficial nr. 414 din 31 august 2000), în opinia separată la această hotărâre precizându-se că „posibilitatea de a se anula, fără limită în timp, o hotărâre definitivă, obligatorie și executată... trebuie considerată ca o înfrângere a dreptului la justiție”, garantat de art. 6 din Convenție”.

Mutatis mutandis același raționament se aplică și situației de față: subsemnații, la fel ca toți ceilalți cetățeni, am respectat legea fiscală în vigoare la momentul realizării cesiunii de drepturi de autor.

Așa cum s-a constatat sau se va constata și de organele de inspecție fiscală, **pentru toate sumele intrate în patrimoniul subsemnaților s-a plătit impozit pe venit. După câțiva ani, printr-o campanie de mobilizare generală a fiscoi, aceste tranzacții perfect legale, transparente și impozitate sunt supuse unei noi taxe, fără ca textul legal să se modifice câtuși de puțin. Singurul lucru care s-a schimbat a fost atitudinea guvernului și a fiscoi față de textele legale în vigoare, ceea ce denotă o atitudine arbitrară și ilegală a organelor ce trebuie să aplice legea.**

Argumentele CEDO expuse în speța citată sunt perfect valabile și în situația noastră, validitatea lor fiind susținută de similitudinea de efecte juridice existente între o hotărâre judecătorească și actul administrativ emis de către autoritatea emitentă.

d. 3) Taxa impusă de organele fiscale, chiar dacă este denumită TVA, nu este o taxă pe valoarea adăugată, ci o taxă pe valoarea totală.

Taxa pe valoare adăugată este un impozit indirect care se stabilește asupra operațiunilor privind livrările de bunuri mobile, transferului proprietății bunurilor mobile, importului de bunuri, prestările de servicii și operațiunile asimilate.

Noțiunea de „valoare adăugată” reprezintă valoarea nou creată de întreprindere în urma ciclului de producție. În vederea calculării taxei, valoarea adăugată este echivalentă cu diferența dintre vânzările și cumpărările din același stadiu al circuitului economic, excluzându-se producția stocată.

Mecanismul de determinare a TVA în România, ca în majoritatea țărilor Uniunii Europene, este indirect. Astfel, mai întâi se determină TVA colectată aferentă vânzărilor și TVA deductibilă aferentă cumpărărilor, pe baza documentelor justificative. Apoi, se determină TVA de plată, dacă taxa colectată este mai mare decât cea deductibilă sau TVA de recuperat în situația contrară.

d. 4) Taxa pe valoare adăugată este un impozit neutru, unic, dar cu plata fracționată. Neutralitatea se referă la faptul că acest impozit, care nu permite nici un fel de discriminare, se prezintă sub forma unei cote care se aplică tuturor activităților economice.

Fracționarea derivă din faptul că TVA-ul se calculează pe fiecare stadiu care participă la realizarea și valorificarea produsului finit.

În cazul de față, prin interpretarea dată legii de organele fiscale, se discriminează foarte ușor între contribuabili prin impunerea arbitrară a plății TVA retroactiv pentru cesiunile de drepturi de autor efectuate din 2004 până în prezent.

Taxa pe valoare adăugată se caracterizează (*teoretic*) prin **transparență** deoarece ea permite fiecărui agent economic să cunoască exact și concret care este mărimea obligației de plată ce-i revine.

În contabilitate se înregistrează în conturi distincte taxa aferentă cumpărărilor (taxa deductibilă) și taxa aferentă vânzărilor (taxa colectată). Deoarece taxa pe valoare adăugată nu trebuie să influențeze rezultatul agentului economic, aceasta va plăti statului numai diferența dintre taxa colectată și taxa deductibilă.

d. 5) Plătitorii de taxă pe valoare adăugată au dreptul la deducerea taxei aferente bunurilor sau serviciilor destinate realizării de operații impozabile.

La achiziționarea de bunuri, taxa pe valoare adăugată înscrisă distinct în **factura** furnizorului, calculată prin aplicarea cotei la prețul de livrare, se înregistrează de către client ca un drept de creanță față de bugetul statului, deci nu este înregistrată pe cheltuieli.

La vânzări de bunuri sau prestări de servicii, **factura emisă** va cuprinde prețul, respectiv tariful acestora și taxa pe valoarea adăugată calculată prin aplicarea cotei procentuale asupra prețului de livrare, respectiv tariful-taxă ce se înregistrează ca obligație față de bugetul statului.

Decontarea TVA-ului cu bugetul statului se face pentru diferența care rezultă dintre TVA-ul aferent facturilor emise clienților (TVA colectată) și TVA-ul aferent facturilor primite de la furnizori (TVA deductibilă).

Acest lucru este imposibil în cazul de față. **Mecanismul TVA nu a fost imaginat și pentru situația de fapt descrisă, ceea ce înseamnă că „taxa” inventată la controlul fiscal criticat este, în realitate, o altă taxă.** Este ilegal ca organul de administrare fiscală să inventeze taxe, să impună obligații fiscale în afara textelor normative fiscale.

Creația artistică, intelectuală dă naștere unei valori originare, care exclude ideea de valoare adăugată. A impune TVA pe această valoare originară înseamnă a taxa valoarea totală, care oricum este taxată cu impozit pe venit.

Dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată se manifestă prin:

- reținerea lunară, din taxa pe valoare adăugată aferentă livrărilor de bunuri și servicii, a taxei pe valoarea adăugată aferentă intrărilor;
- rambursarea de către organul fiscal a sumei reprezentând diferența dintre taxa deductibilă și taxa colectată (atunci când prima este mai mare decât cea din urmă);
- compensarea efectuată de contribuabil în limita taxei de plată rezultate din decontul lunii anterioare sau din deconturile lunilor următoare, după caz;
- compensarea efectuată de organele fiscale cu alte impozite și taxe datorate bugetului de stat de către contribuabil ori cu taxa pe valoare adăugată datorată bugetului de stat de furnizorii sau prestatorii acestuia, în limita taxei rezultate din facturile fiscale aferente bunurilor livrate și/sau

serviciilor prestate beneficiarului care solicită compensare, neachitate până la data efectuării controlului.

Din explicațiile asupra naturii și caracteristicilor TVA putem afirma că:

- **taxa impusă de organele fiscale sub numele de TVA nu este o taxă pe valoare adăugată, ci o taxă pe valoarea totală a bunului.** Cesiunea drepturilor de autor nu a făcut obiectul taxării niciodată. Cesiunea nu a fost supusă regimului TVA nici când a fost creată, nici când a fost vândută.
- subsemnații nu își pot exercita dreptul la deducere fiscală. Nicio prevedere referitoare la felul cum funcționează sistemul TVA nu este compatibilă cu situația subsemnaților, **persoanelor fizice care nu realizează activități economice sau care s-au înscris ca plătitori de TVA forțați de organele fiscale.**

LUMEA JUSTITIEI.R